

Sbírka zákonů a nařízení státu československého.

Částka 24.

Vydána dne 16. března 1922.

Obsah; (75.—78.) 75. Zákon upravující organizaci odborných škol pro ženská povolání a právní poměry učitelstva těchto škol v republice Československé. — **76.** Zákon o vojenských požitcích zaopatřovacích. — **77.** Zákon, kterým se vydávají přechodná ustanovení k zákonu ze dne 8. dubna 1920, čís. 329 Sb. z. a n. (zákonu náhradovému), pokud jde o převzetí a náhradu za jednotlivé parcely nebo části parcel ze zabraného majetku pozemkového. — **78.** Nařízení, kterým se podle § 6, odst. 3., zákona ze dne 17. února 1922, č. 77 Sb. z. a n. (přechodná ustanovení k náhradovému zákonu), vydávají bližší předpisy pro ocenění parcel a částí parcel.

75.

Zákon ze dne 17. února 1922

upravující organizaci odborných škol pro ženská povolání a právní poměry učitelstva těchto škol v republice Československé.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

§ 1.

Odborné školy pro ženská povolání jsou samostatné veřejné ústavy s vlastní správou, vlastním učitelstvem, vlastním inventářem, umístěné pokud možno ve zvláštní samostatné budově, jichž účelem je poskytnouti dívkám a ženám jak vzdělání pro domácnost a rodinu, tak i zprostředkovati vyučení v živnostech ženám přistupných.

§ 2.

Odborné školy pro ženská povolání zřizují se rozhodnutím ministerstva školství a národní osvěty. Činitelům místním o zřízení školy se ucházejícím jest zavázati se, že opatří potřebné místnosti, případně zvláštní budovu pro školu. Náklad osobní převezme v případě zřízení školy stát. Věcný a správní náklad přísluší hraditi kuratoriu pro školy zřízenému z příjmů školy.

Zřízení kuratorií a vymezení jejich pravomoci přísluší ministerstvu školství a národní osvěty.

§ 3.

Typy odborných škol pro ženská povolání jsou:

1. rodinné školy (jednoleté, dvouleté a tříleté), živnostenské a hospodyňské,

2. vyšší školy pro ženská hospodářská povolání a službu sociální.

K těmto školám přičleněny jsou podle potřeby jak odborné školy živnostenské pro učednice, tak i denní, večerní, rodinné lidové kursy pro nejširší vrstvy obyvatelstva a jiná zařízení ku vzdělání a podpoře ženského do-rostu.

Podrobné osnovy organizační a učebné všech škol vydává ministerstvo školství a národní osvěty.

§ 4.

Dosavadní dívčí odborné školy (rodinné a živnostenské) a vyšší školy pro ženská hospodářská povolání buďtež do 2 let od účinnosti tohoto zákona postátněny, pokud orgány, resp. korporace, jimž přísluší jejich vydržování, projeví s tím souhlas. Převzetí jejich učitelstva a veškerého inventáře provede ministerstvo školství a národní osvěty po dohodě s dosavadními vydržovateli škol.

§ 5.

Učitelstvo státních odborných škol pro ženská povolání (rodinných a živnostenských) je na roveň postaveno s učitelstvem ostatních státních škol odborných a platí pro jeho požitky a právní poměry předpisy říšských zákonů ze dne 19. září 1898, č. 175 ř. z., z 24. února 1907, č. 55 ř. z., a zákona ze dne 28. července 1917, č. 319 ř. z. (služební učitel'ká pragmatika) a zákona Československé republiky ze dne 7. října 1919, č. 541 Sb. z. a n.

§ 6.

Převzatému učitelstvu dosavadních dívčích odborných škol (rodinných a živnostenských), nyní postátněných, započtou se dřívější služební léta na školách těch ztrávená (po případě služební léta na jiných učilištích) nebo

v příslušné praxi, podle norem platných pro učitelstvo státních odborných škol do postupu i pense.

§ 7.

Pokud by ministerstvo školství a národní osvěty převzalo potřebné síly kancelářské a služební personál na dívčích odborných školách nyní postátněných, započtou se jim dřívější služební léta do služby, postupu i pense, podle platných norem pro příslušnou kategorii státních zaměstnanců.

§ 8.

Postup a způsob převzetí dosavadních dívčích odborných škol státem určen bude ministerstvem školství a národní osvěty.

§ 9.

Zákon tento nabývá účinnosti dnem vyhlášení.

§ 10.

Provedením jeho pověřuje se ministr školství a národní osvěty a ministr financí.

T. G. Masaryk v. r.

Dr. Beneš v. r.

A. Novák v. r.

Staněk v. r.,

za ministra Dra Šrobára.

76.

Zákon ze dne 17. února 1922

o vojenských požitcích zaopatřovacích.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

ODDÍL I.

Nároky gážistů a čekatelů.

§ 1.

Vojenské zaopatřovací požitky gážistů, zařazených v hodnostních třídách, čekatelů a gážistů mimo hodnostní třídy (poddůstojníků z povolání) jsou:

1. výslužné a
2. zaopatření invalidovní.

Výslužné:

A. Gážisté a čekatelé z povolání (§§ 2—15).

§ 2.

Gážisté (čekatelé) z povolání nabývají nároku na přeložení do trvalé výslužby:

- a) dovrší-li 60. rok svého věku, nebo
- b) stali-li se trvale neschopnými vojenského povolání a mají-li aspoň 10 služebních let započítatelných.

§ 3.

Gážistům (čekatelům), majícím méně než 10 služebních let započítatelných, přísluší nárok na trvalé výslužné pouze tehdy, když pozbyli způsobilosti k vojenskému povolání:

a) trvalou poruchou (poškozením) zdraví, kterou utrpěli bez vlastní úmyslné viny ve službě válečné, nebo

b) trvalou poruchou (poškozením) zdraví, kterou utrpěli bez vlastní úmyslné viny při vykonávání vojenské služby, v souvislosti s ní, zvláštnostmi vojenského povolání, epidemickými nemocemi, rádicími ve služebním místě (stálém nebo přechodném), nebo

c) choromyslností, oslepnutím na obě oči, zeslábnutím zraku, takže mohou rozeznávat pouze velké předměty z nejbližší vzdálenosti nebo rozlišovat světlo ode tmy, kromě toho úplnou ztrátou sluchu nebo řeči, ochrnutím, takže nemohou tělem vládnouti, nebo jinou těžkou poruchou zdraví stejného stupně.

§ 4.

Gážista (čekatel), jenž se stal z důvodů zdravotních trvale neschopným vojenského povolání, má méně než 10 služebních let započítatelných a nemá podle § 3 tohoto zákona nároku na trvalé výslužné, dostane odbytné. Odbytné činí až do pěti služebních let započítatelných jednorozhodně služné, při více než pěti služebních letech započítatelných dvouleté služné, kterého gážista (čekatel) naposledy požíval.

§ 5.

Podmínky ustanovení §§ 2 b, 3 a 4 nutno zjistiti superarbitračním řízením.

Vojenské osoby — vyjímajíc justiční důstojníky jako soudce — mohou býti dány do výslužby (mohou obdržeti odbytné podle § 4) bez superarbitračního řízení a bez vlastní žádosti: